

WIECZÓR JANA PAWŁA II

Spotkanie w rodzinach i w kościołach

3 grudnia 2005

6

„Wieczór Jana Pawła II” to comiesięczne spotkanie modlitewne nad życiem i nauczaniem Jana Pawła II. Najczęściej odbywa się ono w pierwszą sobotę miesiąca w godz. od 21.00 do 21.37. Można je przeżyć także w innym terminie lub w innych godzinach. Pierwszym adresatem „Wieczorów” jest rodzina. Wiemy jak wielką troską otaczał ją Jan Paweł II. Pragnął każdą rodzinę obronić przed niebezpieczeństwami i wesprzeć we wszelkim dobru. Wiele razy wyrażał pragnienie zajęcia miejsca przy stole w chrześcijańskich rodzinach. Dziś staje się to możliwe. Każda rodzina może go zaprosić do siebie. On pomoże nam w naszych problemach. Wskaże jak bardziej zaufać Bogu i pełniej oddać się Maryi.

Zwrócenie szczególnej uwagi na spotkania rodzinne nie oznacza pomniejszenia znaczenia spotkań w kościele. Wiele członków rodziny woli przeżywać spotkanie z Janem Pawłem II w większej wspólnotie modlitewnej. Przychodzą do kościoła. Tam chcą zaczerpnąć siły, nauczyć się spotkań z umiłowanym Papieżem i w przyszłości ubogacić nimi swoje życie rodzinne. Wspólnota rodzinna jest Domowym Kościołem i do jej zwyczajnego rytmu życia powinna należeć wspólna modlitwa. Niestety w wielu rodzinach jej brak. Jeśli nawet jest, to stanowi ogromny trud, a daje mało radości. Jan Paweł II może nam pomóc to zmienić.

Spotkania z nim, przeżywane w ramach „Wieczorów”, łączą w sobie modlitwę i refleksję, pozwalają na rozmowę i dzielenie się doświadczeniami, pomagają zbliżyć się do Boga i wyciągnąć rękę do człowieka. Jest to rodzaj domowej celebracji, w której każdy członek rodziny może mieć swój udział. Wymaga to jednak pewnych przygotowań. Trzeba zadbać, szczególnie gdy w rodzinie są małe dzieci, o zapalenie świecy, o umieszczenie zdjęcia Jana Pawła II, o przygotowanie tekstów do odczytania i pytań do rozmowy. Można to uczynić w oparciu o podany poniżej tekst. Czas Adwentu i Bożego Narodzenia stwarza szczególną okazję do ubogacenia rodzinnych spotkań modlitwą i rozmową o sprawach wiary.

RODZINNY ADWENT

Zapalenie świecy i „Apel Jasnogórski”.

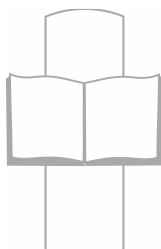
PROWADZĄCY: „Kocham Adwent za atmosferę ciszy pełnej oczekiwania, za czas ascezy i modlitwy, która jest darem dla Oczekiwanego i dlatego niesie radość” – takie świadectwo, napisane przez p. Krystynę, jest niewątpliwie bliskie nam wszystkim. Bliski nam jest także jej niepokój, który wyraża w słowach: „Tworzy się dziś w Ad-

wencie atmosfera zabiegania i niemyślenia. Trzeba przebijać się ze sprawami duchowymi przez wiele barier. Z własnego doświadczenia wiem, jak ta przedświąteczna bieganina negatywnie wpływa na dzieci, jak coraz trudniej zwrócić ich uwagę na inne sprawy, niż to, co błyska przed oczyma i dźwięczy w uszach. Taka praca wymaga coraz większego wysiłku. Dlatego stale myślę: Jak przeżywać Adwent w mojej rodzinie? Co zrobić, aby religijne sprawy nie ograniczyły się do sklejenia dziecku lampionu na Roraty?”

Wszyscy stawiamy sobie te pytania. Zwracamy się z nimi także do Ojca Świętego Jana Pawła II. Im więcej trudności staje na naszej drodze, tym uważniej pragniemy wsłuchiwać się w jego słowa. Prośmy go, aby wstawiał się za nami u Maryi. Wraz z nim zawierzmy Jej nasze życie i sprawy naszych rodzin.

WSZYSCY: Odmawiają „Pod Twoją obronę” (można także zaśpiewać pieśń do Matki Bożej, np.: „Weź w swą opiekę” lub „Czarna Madonno”).

JAN PAWEŁ II - NAUCZYCIEL PRAWDY

LEKTOR: Z Ewangelii według św. Mateusza: „W owym czasie wystąpił Jan Chrzciciel i głosił na Pustyni Judzkiej te słowa: «Nawróćcie się, bo bliskie jest królestwo niebieskie»” (Mt 3, 1-2).

PROWADZĄCY: Wszyscy potrzebujemy nawrócenia. Potrzebuje go także rodzina, a więc rodzice i dzieci, dziadkowie i wnuki. O problemach rodziny wielokrotnie z troską mówił Jan Paweł II. W czasie pielgrzymki do Ojczyzny w 1991 roku powiedział:

LEKTOR: „Kryzys nie ominął rodziny, nie ominął on, niestety, polskiej rodziny! Powoduje tyle obrazy Boga, jest przyczyną wielu nieszczęść i zła. Dlatego jest przedmiotem szczególnej wrażliwości i szczególnej troski Kościoła. Za cyframi wszak, za analizami i opisami stoi tu zawsze żywy człowiek, tragedia jego serca, jego życia, tragedia jego powołania. Rozwody... wysoka liczba rozwodów. Trwałe skłócenie i konflikty w wielu rodzinach, a także długotrwałe rozstania na skutek wyjazdu jednego z małżonków za granicę. Prócz tego coraz częściej dochodzi też do zamykania się rodziny wyłącznie wokół własnych spraw, do jakiejś niezdolności otwarcia się na innych, na sprawy drugiego człowieka czy innej rodziny. Co więcej, zanika czasem prawdziwa więź wewnątrz samej rodziny: brakuje niekiedy głębszej miłości nawet między rodzicami i dziećmi czy też wśród rodzeństwa. A ileż rodzin choruje i cierpi na skutek nadużywania alkoholu przez niektórych swoich członków”.

PROWADZĄCY: Adwent jest szansą i nadzieją. To czas łaski dla każdego. Także rodzinne więzy mogą się odnowić i umocnić przez dobre przeżycie Adwentu i czasu Bożego Narodzenia. Posłuchajmy więc słów Ojca Świętego Jana Pawła II na temat Adwentu i postawmy sobie kilka pytań.

LEKTOR: Z rozważania przed modlitwą „Anioł Pański” (2.12.01): „Adwent jest synonimem nadziei: nie daremnym oczekiwaniem na jakiegoś bezosobowego boga, lecz konkretną i niezawodną ufnością w powrót Tego, który już raz do nas przyszedł,

«Oblubieńca», który swoją krwią przypieczętował zawarte z ludzkością wieczne przymierze. Jest to nadzieja, która pobudza do czujności, cnoty wyróżniającej ten szczególnie okres liturgiczny. Do czujności w modlitwie, ożywianej pełnym miłości oczekiwaniem; czujności wyrażającej się w dynamice konkretnej miłości, której towarzyszy świadomość, że Królestwo Boże przybliży się tam, gdzie ludzie uczą się żyć jak bracia”.

LEKTOR: (Po każdym pytaniu chwila ciszy) Jak przeżywam Adwent? W jakim stopniu jest on oczekiwaniem na Kogoś? Czego się spodziewam po Bogu, który przyjdzie? Jaka jest moja nadzieja? Jakie podejmę wysiłki w mojej rodzinie, aby ten Adwent nie był zmarnowany? Po pytaniach śpiew, np.: „Jezu, ufam Tobie”.

LEKTOR: Z rozważania wygłoszonego w czasie audiencji generalnej (18.12.02): „Konieczne jest, byśmy zrozumieli, że całe nasze życie powinno być «adwentem», czujnym oczekiwaniem na ostateczne przyjście Chrystusa. Aby przygotować nasze serce na przyjęcie Pana, który — jak mówimy w Credo — pewnego dnia przyjdzie sądzić żywych i umarłych, musimy nauczyć się dostrzegać Jego obecność w wydarzeniach codziennego życia. Adwent jest więc, by tak powiedzieć, intensywnym przygotowaniem do przyjęcia w sposób zdecydowany Tego, który już przyszedł, który przyjdzie i który nieustannie przychodzi”.

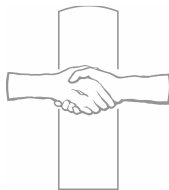
LEKTOR: (Po każdym pytaniu chwila ciszy) Czy widzę obecność Jezusa w wydarzeniach codziennego życia? Jak tę prawdę przeżywam? Jakie zwyczaje, wyrażające tę wiarę, pielęgnuję w mojej rodzinie? Wspólną modlitwę? Udział w roratach? Postanowienie adwentowe? Czynienie dzieciom znaku krzyża na czole dziecka przed snem? Po pytaniach śpiew, np.: „Spuśćcie nam na ziemskie niwy”.

LEKTOR: Z rozważania wygłoszonego w czasie audiencji generalnej (17.12.03): „Sensem chrześcijańskiej nadziei, o której przypomina nam Adwent, jest wierne oczekiwanie, gotowość do działania i radosne otwarcie na spotkanie z Panem. On przyszedł w Betlejem, aby pozostać z nami, na zawsze. Niech zatem światło i żar nadziei, drodzy bracia i siostry, wypełniają te dni bezpośrednich przygotowań do narodzenia Chrystusa. Tego życzę wam tu obecnym i waszym bliskim. Zawierzam je matczynemu wstawiennictwu Maryi, która jest wzorem i oparciem naszej nadziei. Wszystkim życzę dobrego Adwentu i radosnych świąt Bożego Narodzenia!”

LEKTOR: Przyjmujemy papieskie życzenia. Dziś składa je nam z domu Ojca w niebie. Dziś także zawiera nas i nasze rodziny Maryi. Wraz z Nią błaga Ojca niebieskiego, aby okazał nam swoje miłosierdzie i wylał na nas hojność swoich łask. Prośmy wraz z nim za wszystkie rodziny, aby w ich domach gościło szczęście, aby rodzice i dzieci otwierali swe serca na przyjście Chrystusa, aby wszystkie rany zadane sobie nawzajem przez członków rodziny, zostały zaleczone.

WSZYSCY: Odmawiają dziesiątek Różańca, a następnie śpiewają pieśń, np. „Oto Pan Bóg przyjdzie”.

JAN PAWEŁ II - APOSTOŁ POJEDNANIA

PROWADZĄCY: Po zakończeniu Adwentu, w Wigilijny Wieczór każda rodzina spełnia jeden z najpiękniejszych gestów w ciągu roku. Wszyscy łamią się opłatkiem, podają sobie ręce, składają życzenia. Razem się modlą i razem zasiadają do stołu. To, co wtedy spełniają w sposób uroczysty, w atmosferze świątecznej, powinni często spełniać w sposób zwyczajny, pośród codzienności. Stale trzeba przepraszać za popełnione grzechy, dlatego módlmy się.

- O zgodę i miłość w rodzinach, *Ciebie prosimy*.
- O umiejętność przyznania się do winy i gotowość przebaczenia;
- O pomoc dla małżeństw przeżywających kryzys i dla rodzin rozbitych;
- O dobrą spowiedź adwentową dla wszystkich członków wspólnoty;

PROWADZĄCY: Advent jest nazywany czasem radosnego oczekiwania. Radość widać w oczach wypatrujących przyjścia Zbawiciela. Radość promieniuje z twarzy, gdy serce zostaje oczyszczone z grzechów. Mamy powody do radości, gdyż przychodzi do nas Syn Boga żywego. Przynosi niebo na ziemię. Podaje rękę każdemu potrzebującemu. Niech On napełni nasze serca radością i pomoże nam wołać do naszego Ojca w niebie. Podajmy sobie dłonie i módlmy się.

WSZYSCY: Modlitwa „Ojcze nasz” i śpiew, np.: „Zjednoczeni w duchu” lub „Abba, Ojcze”. (w *Sanktuarium Bożego Miłosierdzia w Łagiewnikach przekazanie ognia miłosierdzia*).

ZAKOŃCZENIE

PROWADZĄCY: Boże, w Trójcy Przenajświętszej, dziękujemy Ci za to, że dałeś Kościołowi Papieża Jana Pawła II, w którym zajaśniała Twoja ojcowska dobroć, chwała krzyża Chrystusa i piękno Ducha miłości. On, zawierając całkowicie Twojemu miłosierdziu i wstawienictwu Maryi, ukazał nam żywy obraz Jezusa, Dobrego Pasterza, wskazując na świętość, która jest miarą życia chrześcijańskiego, jako drogę dla osiągnięcia wiecznego zjednoczenia z Tobą. Udziel nam, za jego przyczyną, zgodnie z Twoją wolą, tej łaski, o którą prosimy z nadzieją, że Twój Sługa Papież Jan Paweł II, zostanie rychło włączony w poczet Twoich świętych. Amen.

„Nie jestem godzien, aby się schylić i rozwiązać rzemyk u Jego sandałów” – wyznaje św. Jan Chrzyciel w Ewangelii, którą usłyszymy w czasie Mszy świętej (Mk 1, 1-8). Uczmy się od Jana Chrzyciela dobrego przeżycia czasu oczekiwania na przyjście Pana.

Błogosławieństwo (jeśli jest kapłan) lub znak krzyża i śpiew, np. „Oto Pan Bóg przyjdzie”.

Opracował zespół pod kierunkiem ks. St. Szczepańca. Uwagi można kierować na adres: ul. Franciszkańska 3, 31-004 Kraków, tel. (12) 422 88 101, e-mail: wieczory@diecezja.pl. Teksty „Wieczorów”: www.diecezja.pl.

Wydawnictwo św. Stanisława BM Archidiecezji Krakowskiej, 31-101 Kraków,
ul. Straszewskiego 2, tel. (12) 429 52 17, 62 88 218, e-mail: wydawnictwo@diecezja.krakow.pl.